

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.24/2026/14.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. április 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Gyulai Törvényszék 2023. október 11. napján kihirdetett 2.B.49/2022/224. számú ítéletét *megváltoztatja*:

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 7 *(hét)* év 6 *(hat)* hónapra enyhíti.

A cég1, magánfél1 és magánfél2 magánfelek részére az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés összegét *meghaladóan e magánfelek polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja*.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét *helybenhagyja*, azzal, hogy

a vádlott vagyon elleni cselekményeinek megnevezése és jogszabályi alapja helyesen: 35 rendbeli – 10 esetben folytatólagosan elkövetett – csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés *1. fordulat*, 1 esetben (6) bekezdés a) pont, 34 esetben (2) bekezdés bc) pont, ebből 1 esetben (6) bekezdés b) pont, 9 esetben (5) bekezdés b) pont, 21 esetben (4) bekezdés b) pont, 3 esetben (3) bekezdés b) pont];

a magánfél3 magánfél részére megállapított polgári jogi igény összege helyesen: 949.520,- (kilencszáznegyvenkilencezer-ötszázhusz) Ft;

a magánfelek részére megállapított polgári jogi igények tekintetében a postai úton, vagy adott bankszámlára történő teljesítés módjára vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Megállapítja, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma szig.sz.1, tényleges tartózkodási helye a BV Intézet, a cég2 (korábban: cég2 korábbi neve) magánfél jelenlegi elnevezése: cég2 jelenlegi neve, székhelye: cég2 címe ép.; magánfél4 magánfél lakcíme: magánfél4 lakcíme; magánfél5 magánfél lakcíme: magánfél5 lakcíme; magánfél6 lakcíme: magánfél6 lakcíme

Az ítéltábla a vádlott által 2023. október 15. napjától 2026. április 1. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A Gyulai Törvényszék a 2023. október 11. napján meghozott 2.B.49/2022/224. számú ítéletével vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont], folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §], továbbá folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (6) bekezdés b) pont], 4 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (5) bekezdés b) pont], 5 rendbeli csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (5) bekezdés b) pont], 4 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (4) bekezdés b) pont], 17 rendbeli csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (4) bekezdés b) pont], valamint 3 rendbeli csalás bűntettében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bc) alpont, (3) bekezdés b) pont].

[2] Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 9 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, 9 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra, valamint 8 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy feltételes szabadságra legkorábban a kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható.

[3] A törvényszék a vádlottal szemben 1.071.985.150 forint erejéig vagyoneklobzást rendelt el, továbbá határozott a magánfelek által előterjesztett polgári jogi igényekről, a lefoglalt és bűnjelként kezelt pénzről, valamint a bűnügyi költségről.

[4] A magánfelek részére megítélt polgári jogi igény kapcsán úgy rendelkezett, hogy azokat a vádlott a magánfelek részére vagy postai úton, vagy adott bankszámlára történő teljesítéssel fizesse meg.

[5] A polgári jogi igények körében magánfél3 magánfél tekintetében arra kötelezte a vádlottat, hogy kártérítés címén 979.520,- Ft-ot fizessen meg, és ezzel kapcsolatban arra is kötelezte, hogy fizessen meg az államnak az állami adó- és vámhatóság számlájára 56.971,- Ft eljárási illetéket.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés és összbüntetésbe foglalás, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében, valamint a magánfelek részére megállapított kötelezettségekkel és kártérítésekkel szemben jelentett be fellebbezést.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.317/2022/43. szám alatt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1), (2), (7) és (10) bekezdése alapján teljeskörűen bírálja felül azzal, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási

eljárást a perrendi szabályok betartásával, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. A jogi indokolás helyesbítése, a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, melyet írásban részletesen indokolt.

[8] A védelem ellátásával a fellebbezési eljárás során megbízott meghatalmazott védő a fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn, és háromszintű kérelmet terjesztett elő:

[9] Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte súlyos eljárási szabálysértések miatt. Álláspontja szerint az eljárás nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményeinek: a bíró elfoglalt volt és a vádlott bűnösségét előre eldöntötte; korlátozták a védelem jogait (iratmegismerés, felkészülési idő, védővel való kapcsolattartás); késedelmesen adták ki a tárgyalási felvételeket; jogsértően rendeltek ki helyettes védőt, aki érdemi védelmet nem nyújtott; elutasították a bizonyítási indítványokat; valamint ellentmondások voltak a jegyzőkönyvek és a kép- és hangfelvételek között. A védő szerint mindezek sértették a pártatlan bírósághoz, a fegyverek egyenlőségéhez és a hatékony védelemhez való jogot, ezért új eljárás szükséges másik bíró előtt.

[10] Másodlagosan az ítélet megalapozatlanságára hivatkozott. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le szükséges bizonyítást (különösen nem rendelt ki könyvszakértőt a cég pénzügyi helyzetének vizsgálatára), téves következtetéseket vont le a vádlott szerepéről és a szerződések teljesíthetőségéről, illetve figyelmen kívül hagyott releváns gazdasági adatokat és tanúvallomásokat. Indítványozta két írásszakértői vélemény bizonyítékkénti értékelését is. Mindezek miatt álláspontja szerint az ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan, ezért hatályon kívül helyezése indokolt.

[11] Harmadlagosan – amennyiben a hiányzó bizonyítás a másodfokon lefolytatható – eltérő tényállás megállapítását és a vádlott felmentését kérte, bűncselekmény hiányában.

[12] Összességében a védelem szerint az eljárás súlyosan tisztességtelen volt, az ítélet megalapozatlan, ezért vagy új eljárást kell lefolytatni, vagy a vádlottat fel kell menteni.

[13] A Szegedi Ítéltábla a védelmi fellebbezések alapján eljárva a 2025. április 16. napján meghozott a Bf.I.437/2024/30. számú végzésével az alapügyben a Gyulai Törvényszék 2023. október 11. napján kihirdetett 2.B.49/2022/224. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította. Döntését azzal indokolta, hogy az elsőfokú eljárásban olyan súlyos eljárási szabálysértések történtek, amelyek az ítélet érvényességére is kihatottak. Álláspontja szerint az eljáró bíró magatartása – különösen a tárgyaláson tanúsított nemtetszésnyilvánítás, valamint az ügyéssel folytatott, tárgyaláson kívüli egyeztetés – azt a látszatot keltette, hogy a vádlott bűnösségéről már a bizonyítási eljárás elején állást foglalt, ami az elfogultság megállapítására vezet. Ezen túlmenően az ítéltábla megállapította a fegyveregyenlőség és a védelemhez való jog sérelmét is, mivel a vádlott kérdezési jogát korlátozták, helyettes védő részvételével folytattak le bizonyítást a vádlott tiltakozása ellenére, egy tárgyaláson nem engedélyezték a védővel való kapcsolattartást, továbbá a vádlott nem kapott meg minden szükséges iratot. Mindezek alapján az ítéltábla – a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontjára alapított, azaz a törvény szerint kizárt bíró eljárására, másrészt a Be. 609. § (1) bekezdésében, illetve (2) bekezdés b) pontjában meghatározott, a védelem jogainak korlátozásában megnyilvánuló relatív eljárási szabálysértésre alapítottan – arra a következtetésre jutott, hogy az eljárási szabálysértések: az elfogultság és a védelem jogainak korlátozása, olyan súlyúak, hogy az elsőfokú ítélet nem tartható fenn, ezért azt hatályon kívül helyezte és új eljárást rendelt el.

[14] Az ítéltábla ezen végzésének hatályon kívül helyező és új eljárásra utasító rendelkezése ellen a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség jelentett be fellebbezést.

[15] A Kúria a 2025. október 30. napján meghozott Hkf.II.990/2025/11. számú végzésével a Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Bf.I.437/2024/30. számú – a Gyulai Törvényszék 2023. október 11. napján kihirdetett 2.B.49/2022/224. számú ítéletét hatályon kívül helyező – végzését hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

[16] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során feltárt körülmények nem alapozták meg a bíró elfogultságának megállapítását. A kifogásolt bírói megnyilvánulások – így különösen a tárgyalásvezetés során tanúsított magatartás, illetve a tárgyaláson kívüli, informális kijelentések – legfeljebb nem helyénvalóak, azonban nem alkalmasak annak igazolására, hogy a bíró a bizonyítási eljárás befejezése előtt a vádlott bűnösségéről előre kialakított, végleges állásponttal rendelkezett volna. Ilyen körülmények hiányában a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontjában írt abszolút hatályon kívül helyezési ok nem volt megállapítható.

[17] A védelem jogainak állított sérelme körében a Kúria rámutatott arra is, hogy az ítéltábla által megjelölt eljárási hiányosságok vagy nem valósultak meg, vagy nem voltak olyan súlyúak, amelyek az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, illetőleg a büntetés kiszabására lényeges kihatással lettek volna. A Kúria megítélése szerint az ítéltábla e körben annak indokolásával is adós maradt, hogy az általa megjelölt szabálysértések miért tették lehetetlenné az érdemi felülbírálatot. Mindezekre tekintettel a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy az ítéltábla a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontjának, valamint a Be. 609. § (1) bekezdésének alkalmazásával törvénysértően helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, ezért a másodfokú bíróság végzését a Be. 630. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

[18] A megismételt eljárásban a vádlott írásbeli nyilatkozatot terjesztett elő, miszerint az elsőfokú ítélet tényállását és indokolását érdemben nem vitatja, a fellebbezése kizárólag a kiszabott büntetés mértékére irányul. Úgy nyilatkozott, hogy „amennyiben az ítéltábla úgy ítéli meg hogy felelős lehet a történetekért”, akkor bocsánatot kér mindenkitől, akit bármilyen kár ért az ügyben és igyekezni fog kárenyhítést teljesíteni. A büntetés enyhítését célzó indítványa tekintetében hivatkozott az eljárás rendkívüli elhúzódására és hosszú időmúlására, a folyamatos szabadságelvonás alatti kifogástalan fogvatartotti magatartására, megromlott egészségi állapotára, rendezett családi és társadalmi beágyazottságára, és rámutatott, hogy az ügy végleges lezárása esetén másik büntetésével összbüntetésnek van helye, erre irányuló indítványát is előterjesztette (13. sorszám alatti beadvány és mellékletei).

[19] A nyilvános ülésen a védő – fenntartva a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését célzó állításait és álláspontját – továbbra is elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte azzal, hogy az ügyet első fokon más bíró tárgyalja, másodlagosan a vádlott felmentését bűncselekmény hiányában, míg harmadlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítését. Hivatkozott a vádlott betegségeire, arra, hogy a cselekmények elkövetése óta a vádlottnak fel nem róható okból 9 év eltelt, valamint rámutatott a vádlott rendezett személyi és családi körülményeire.

[20] A vádlott a nyilvános ülésen csatlakozott védőjéhez, a 13. sorszám alatti beadványában írtakat fenntartotta.

[21] Az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket részben, kizárólag a büntetés enyhítése tekintetében ítélte alaposnak.

[22] A bejelentett fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdései alapján az ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. Így vizsgálta az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a

büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit és egyéb rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét is.

[23] Az eljárási szabályok betartása tekintetében az ítéltábla elsődlegesen hivatkozik és utal a fentebb részletezett, a Kúria a 2025. október 30. napján meghozott Hkf.II.990/2025/11. számú végzésében írtakra, azzal, hogy e tekintetben az ítéltábla – az említett határozatban foglaltak szükségtelen megismétlése nélkül – az abban foglaltakat irányadónak tekinti. Azon kívül az ítéltábla a jelen ügyben elvégzett irat- és ügyvizsgálat alapján azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó, vagy egyéb eljárási szabálysértést nem vétett, az eljárást perrendszerűen folytatta le.

[24] A törvényszék ítéletével megalapozott tényállást állapított meg, mely kiegészítésre nem szorult,

azt mindössze annyiban helyesbítette az ítéltábla, hogy a cég3 2022. május 27. napján felszámolás útján megszűnt, továbbá az cég4 ügyvezetője, egyéb érdekelt1 ezen tisztséget helyesen 2015. május 29. napjától töltötte be. Ezen túlmenően helyesbítette a [853] bekezdésben foglaltakat akként, hogy egyéb érdekelt2nek arról nem volt tudomása, hogy a munkagép *eredetileg* az cég4 tulajdonát képezi, *és az sosem volt a vele szerződő cég5 tulajdona*. Ezen helyesbítés azért volt szükséges, mert az elsőfokú bíróság megfogalmazása félreérthető volt a tekintetben, mintha az adott időpontban (is) az cég4 tulajdona lett volna az e cég által már korábban értékesített, majd lízingbe vett eszköz.

[25] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, mely további kiegészítésre, helyesbítésre nem szorult, azt az ítéltábla ekként – a fenti helyesbítésekkel – a határozatának alapjául elfogadta.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának maradéktalanul eleget tett. A vád tárgyát képező lényeges, releváns tényekre a szükséges bizonyítást felvette, amelyet követően a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta és értékelte, majd iratszerű és logikus indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra és miért alapította az ítéleti tényállást.

[27] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon bizonyítékértékelésével, amely a vádlott védekezését a tanúvallomások tükrében megalapozottan cáfoltnak minősítette.

[28] A vádlott perbeli védekezésének lényege szerint az egyes vádpontokban részben polgári jogi jogvitáról van szó, részben a tartozás fennállását elismerte, ugyanakkor következetesen tagadta a csalárd szándékot, továbbá több esetben vitatta a szerződések aláírását, illetve a teljesítések megtörténtét. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során beszerzett, egymással összhangban álló és egymást erősítő tanúvallomások és a rendelkezésre álló okiratok alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott előadása nem fogadható el.

[29] A cég6 részéről meghallgatott tanúk – így különösen egyéb érdekelt3 cégvezető, valamint egyéb érdekelt4 és a kereskedőként eljáró további munkavállalók – vallomásaiból egyértelműen kitűnt, hogy a vádlott által képviselt gazdasági társaságokkal fennálló üzleti kapcsolatok során a szerződéskötések és teljesítések rendszerszerű ellentmondásokat mutattak, amelyek nem magyarázhatók pusztán polgári jogi jellegű elszámolási vitával.

[30] A cég7 vonatkozásában egyéb érdekelt5 kereskedő vallomása, továbbá a gazdasági és adminisztratív folyamatokra rálátással bíró tanúk – így különösen könyvvizsgálói, könyvelői, pénzügyi és készletnyilvántartási feladatokat ellátó személyek – előadásai megerősítették, hogy a vádlott irányítása alatt álló működés során a készletnyilvántartás hiányos volt, illetve ténylegesen nem létező vagy más részére már értékesített termények ismételt értékesítésére is sor került.

[31] Kiemelendő tanú1 pénzügyi adminisztrátor vallomása, amely szerint a vádlott tudtával és irányítása mellett előfordult, hogy azonos terményt több vevő részére értékesítettek, illetve olyan terményre is szerződést kötöttek, amely még beszerzésre sem került. Ezt a működési gyakorlatot több további tanú vallomása is alátámasztotta.

[32] tanú2 kereskedelmi ügyintéző vallomása szintén azt erősítette meg, hogy a készletnyilvántartás hiányosságai és a tényleges árumennyiség közötti jelentős eltérések már 2017-ben nyilvánvalóvá váltak, és több ezer tonna termény hiányát tárták fel. Vallomásából az is kitűnt, hogy a vádlott utasítására olyan értékesítésekre került sor, amelyek más gazdasági társaság tulajdonát képező árukra vonatkoztak.

[33] A védekezés azon eleme, amely szerint egyes szerződéseket nem a vádlott írt alá, illetve azok hitelessége kétséges, szintén megalapozottan került cáfolatra. E körben a bizonyítás feltárta, hogy nem csupán az aláírások vitatása merült fel, hanem több esetben kifejezetten valótlan tartalmú vagy hamisított okiratok felhasználására került sor. Ezt támasztja alá tanú3, a cég8 képviselőjében tett vallomása is, amely szerint a nevében készült dokumentumon sem az aláírás, sem a bélyegző nem volt hiteles, ugyanakkor az alapján árumozgást kezdeményeztek. De ide sorolható az az eset is, melynek kapcsán a bizonyítékok helyes értékelésével állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott az cég4 útján egy munkagépet értékesített az pénzügyi részére, majd azt visszalízing keretében tovább használta, és a gépet – rendelkezési jogának korlátozottsága ellenére – az ugyancsak a tényleges irányítása alatt álló másik cég, az cég5 nevében, az általa hamis aláírással ellátott szerződéssel értékesítette egyéb érdekelt2 vállalkozónak, miközben ezt a lízingbe adó elől elhallgatta.

[34] Az okirati bizonyítékok és a vallomások egymást erősítve igazolták e magatartást, amely nem egyszerű szerződésszegésnek, hanem tudatos megtévesztésnek minősül. A lízingtárgy jogosulatlan elidegenítése, a hamis okirat felhasználása és az információ elhallgatása együttesen megalapozzák a csalárd szándékra vont következtetést.

[35] A beszállítók egybehangzó vallomásainak, és az általuk csatolt iratoknak a helyes értékelésével állapította meg vonatkozásukban a tényállást a törvényszék, az e körben kifejtett érvelése is helytálló volt.

[36] Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott közvetlen munkatársai – így többek között tanú4 és tanú5 – részvételével zajló ügyintézés sem mentesíti a vádlottat, mivel a tanúvallomások alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a gazdasági döntések meghozatala és az üzleti gyakorlat kialakítása a vádlott irányítása alatt történt.

[37] Ezért az elsőfokú bíróság e körben is helyesen és okszerűen értékelte a bizonyítékokat, döntése megalapozott.

[38] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Be. rendelkezéseinek megfelelően, okszerűen és kellő alaposággal, a logika szabályainak megfelelően értékelte, és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott védekezése a tanúvallomásokkal szemben nem tartható fenn. A feltárt tényállás alapján a cselekmények nem egyszerű polgári jogi jogvitaként értékelendők, hanem a vádlott részéről megvalósított, tudatos és rendszerszerűen működtetett, másokat megtévesztő magatartásként.

[39] Helyesen, a bírói gyakorlattal összhangban állapította meg az egyes sértetteket ért – a minősítés alapjául szolgáló – kár összegét is a beszerzett értékmegállapítások alapján a beszállításkori (tisztítatlan) értéket alapul véve.

[40] A megalapozott tényállás okán helytállóan rendelkezett az elsőfokú bíróság, amikor az előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította, nem rendelkezett könyvszakértő, ill. írásszakértő kirendeléséről, arra ugyanis nem volt szükség, attól eltérő tényállás megállapítása

nem volt várható. Ugyancsak a megalapozott tényállásra tekintettel nem látta szükségét bizonyítás felvételének az ítéltábla sem.

[41] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg.

[42] A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Ezen bizonyítékértékelő tevékenységnek ki kell terjednie minden lényeges bizonyítékra, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Amennyiben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége ezen kritériumoknak megfelel, úgy az általa megállapított tényállást irányadónak kell tekinteni.

[43] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére.

[44] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása megalapozott, illetve bizonyítás felvételét az ítéltábla nem találta indokoltnak, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek, ezen irányból a vádlott felmentésére nem kerülhetett sor.

[45] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményeket is alapvetően a törvénynek megfelelően minősítette, azonban az ítéltábla a cselekmény jogi minősítése körében az elsőfokú bíróság indokolását részben pontosította, és mellőzte a „tévedésben tartásra” vonatkozó utalásokat. A másodfokú bíróság rámutat, hogy a tévedésben tartás dogmatikailag az elkövetőtől függetlenül kialakult hamis tudattartalom megerősítését (tevőleges magatartás), illetve annak fennmaradását eredményező el nem oszlatását (mulasztás) jelenti. A jelen ügyben azonban a bizonyítás eredményei alapján nem egy már fennálló tévedés kihasználásáról van szó. A sértettek tévedését nem külső körülmény idézte elő, amelyet a vádlott felismerve fenntartott volna, hanem azt maga a vádlott idézte elő, magatartásával ő alakította ki a valóságtól eltérő képzetet. Erre figyelemmel a vádlott cselekménye helyesen nem tévedésben tartásként, hanem megtévesztésként, tévedésbe ejtésként [Btk. 373. § (1) bekezdés *1. fordulat*] értékelendő, amelyhez igazodóan az ítéltábla a jogi indokolást e körben korrigálta.

[46] Ugyancsak pontosítást igényelt a jogi indokolás az [1422] bekezdés kapcsán, annyiban, hogy a vádlott nem csak az ott feltüntetett (2.1. – 2., 3., 4. és az 5. pontban írt) cselekményeit, hanem valamennyi cselekményt, ideértve a cég sérelmére megvalósított, az 1. pontban (1.1. – 1.23.) írt cselekményeket is – az elsőfokú bíróság által kifogástalan indokolással leírt módon – üzletszerűen követte el. Az elsőfokú bíróság által e bekezdésben felsorolt cselekményekhez képest a különbség csupán annyi, hogy ez esetben (1. pont) az okozott kárra tekintettel az üzletszerű elkövetés nem *minősítő*-, hanem a büntetést befolyásoló tárgyi körülmények közt értékelendő *súlyosító* körülmény [a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III.2. pontja]. Ezért az ítéltábla a jogi indokolást ezzel pontosítva, egyben a büntetéskiszabási körülményeket is kiegészítette ennek megfelelően.

[47] A cselekmények megnevezése ezen túlmenően nem felelt meg maradéktalanul a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 4. pontjában írtaknak, mely szerint bűnhalmazat esetén meg kell jelölni – számmal és a „rendbeli” jelzővel –, hogy azonos törvényhely szerint összesen hány büntett, illetve vétség

minősül. Azokat a törvényi rendelkezéseket, amelyek a többrendbeli büntett, illetve vétség mindegyikét minősítik, csak egyszer kell feltüntetni, majd meg kell jelölni, hány büntett, illetve vétség minősül eltérő rendelkezések szerint is, és melyek ezek a rendelkezések. E szerint eljárva az ítéltábla megállapította, hogy a vádlott vagyon elleni cselekményeinek megnevezése és jogszabályi alapja helyesen: 35 rendbeli – 10 esetben folytatólagosan elkövetett – csalás büntette [Btk. 373. § (1) bekezdés *1. fordulat*, 1 esetben (6) bekezdés a) pont, 34 esetben (2) bekezdés bc) pont, ebből 1 esetben (6) bekezdés b) pont, 9 esetben (5) bekezdés b) pont, 21 esetben (4) bekezdés b) pont, 3 esetben (3) bekezdés b) pont].

[48] A büntetéskiszabás körében az ítéltábla a fentebb írt kiegészítésen (a cég6 sérelmére elkövetett cselekmények üzletszerű elkövetésének súlyosítóként való értékelésén) túl, az enyhítő körülményeket kiegészítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta további – két és fél éves – időmúlás következett be, melynek ideje alatt a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt és mindvégig előzetes fogva tartásban volt. A bűncselekmények elkövetése óta immár közel 9 év telt el [56/2007. BKv. III. 10.]. Mellőzte ugyanakkor az ítéltábla a cég 6 vonatkozásában a sértetti közrehatásra vonatkozó utalást, mert ilyen a sértett részéről nem volt megállapítható.

[49] A súlyosító körülmények között az 56/2007. BKv. II. 2. pont értelmében helyesen a vádlott többszöri büntetésének a ténye a súlyosító körülmény, e tekintetben mellőzte az ítéltábla a [1425] bekezdésből a „büntetett előletét, hogy jelen elítélését megelőzően” szövegrészt. Mellőzte továbbá a súlyosító körülmények köréből, hogy „felkészültségét a bűncselekmények véghezvitelére használta fel, illetve vezetői beosztása nyújtotta lehetőség közvetlen kihasználásával valósította meg”, valamint „a gazdálkodó szervezet irányításával való visszaélését” szövegrészeket, e körülmények ugyanis jelen ügy kapcsán nem a büntetéskiszabás körében, hanem a foglalkozástól eltiltás alkalmazhatóságának feltételei között bírnak jelentőséggel. Mellőzte továbbá a „sértettek körülményeit figyelmen kívül hagyó, válogatás nélküli elkövetés” súlyosító körülménykénti értékelését, ugyanis az 56/2007. BKv. III. 13. pontja alapján ez akkor súlyosító körülmény, ha az elkövetett gazdasági vagy vagyon elleni bűncselekmény következtében nagy számú sértett anyagi helyzete, jövedelmi, illetve életviszonya, megélhetési és életkörülménye jelentősen megváltozik, rosszabbodik. Ilyen *jelentős mértékű* egzisztenciális hátrányra való adatot az irányadó tényállás nem tartalmazott. A cselekmények többszörös halmazata (kettőnél több bűncselekmény halmazata) – és ennek megfelelően a sértettek száma – ugyanakkor önálló súlyosító körülményként került értékelésre az elsőfokú bíróság ítéletében.

[50] Az így kiegészített, pontosított bűnösségi körülményekre is figyelemmel – a Btk. 79. §-a és 80. § (1) bekezdése figyelembevételével - helyesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy a társadalomvédelmi büntetési célok, az egyéni és általános megelőző, visszatartó hatás érvényesüléséhez a vádlottal szemben szabadságvesztés kiszabása indokolt.

[51] A fenti büntetéskiszabási körülményekre tekintettel – e körben kiemelkedő nyomatékka és figyelemmel az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt időre és ahhoz kapcsolódó körülményekre – az ítéltábla az elsőfokú bíróság által a törvényi keretek közt kiszabott büntetést immár eltúlzottan súlyosnak ítélte, annak lényeges enyhítését tartotta indokoltnak, ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a Be. 606. § (4) bekezdése alapján 7 év 6 hónapra enyhítette.

[52] A cselekmények jellemzőit és a vádlott személyi körülményeit figyelembe véve helytállóan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott méltatlan a közügyekben való részvételre és a vele szemben kiszabott mellékbüntetés (közügyektől eltiltás) tartamának a meghatározása is arányos. Az irányítása alatt álló gazdálkodó szervezetek egyszemélyi vezetőjeként bűncselekményeket elkövető vádlottal szemben helytállóan szabott ki

foglakozástól eltiltást az elsőfokú bíróság, a büntetés tartamát is arányosnak találta az ítéltábla.

[53] Az elsőfokú bíróságnak a végrehajtási fokozatra- és a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezései is megfeleltek a törvényi rendelkezéseknek, ahogyan a vagyonek Kobzásra vonatkozó rendelkezés is törvényes és az irányadó tényállásban írtak alapján megállapított gazdagodásnak megfelelő összegű, így helyes volt. Miként törvényes és helytálló volt a bűnjel pénz kiadására és annak a polgári jogi igények és a vagyonek Kobzás visszatartására vonatkozó rendelkezés, valamint a bűnösnek kimondott vádlottat a felmerült bűnjogi költség viselésére kötelezés is.

[54] Az elsőfokú bíróság az ítélet [1432] bekezdésben pontosan felsorolt vonatkozó büntetőeljárás-, polgári jogi- és illetékre vonatkozó szabályok helyes alkalmazásával, az irányadó tényállás adatainak megfelelően rendelkezett az ítéletben megállapított, a bűncselekménnyel okozott kár összegének mértékéig az előterjesztett polgári jogi igények érdemben történő elbírálásáról, az ezen felül előterjesztett igények egyéb törvényes útra utasításáról, a kamatkövetelést is érvényesítő magánfelek esetében a járulékról, és a megítélt kártérítési összegek kapcsán az államnak megfizetendő illetékről.

[55] Ugyanakkor a cég1, magánfél1 és magánfél2 magánfelek esetében az elsőfokú bíróság a megállapított kár összegén felül előterjesztett kártérítési összeg vonatkozásában a polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasítását elmulasztotta, ezért e tekintetben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés összegét meghaladóan e magánfelek polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

[56] Észlelte az ítéltábla, hogy magánfél3 magánfél esetében a rendelkezésre álló adatok, iratok alapján a tényállásban helyesen megállapított összeghez képest az ítélet rendelkező részében tévesen került megjelölésre a megítélt kártérítés összegszerűsége. Ennek oka nyilvánvalóan elírás, melyet alátámaszt az is, hogy a kártérítési összeg alapján számítandó illeték összege a helyes összeghez igazodik. Ezt az elírást az ítéltábla javította és a kártérítés összegét a tényállásban megállapított összegben határozta meg.

[57] A megítélt kártérítési összegek kapcsán az elsőfokú bíróság postai úton, vagy adott bankszámlára történő befizetéssel való teljesítést írt elő. Azonban lakcímváltozás, bankszámlaszám változás, vagy más miatti adatváltozás esetében ez az ítélet előírása szerinti teljesítést hátráltathatja, lehetetlenné teheti, ennek feltüntetése az ítéltábla megítélése szerint szükségtelen, ezért az erre vonatkozó rendelkezéseket a másodfokú bíróság mellőzte.

[58] A vonatkozó nyilvántartási adatok (cégnyilvántartás, IPL) állapította meg az ítéltábla az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett, a rendelkező részben írt adatokat érintő változásokat.

[59] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket részben, a büntetés enyhítése kapcsán alaposnak, egyebekben alaptalannak ítélte, ezért a törvényszék ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 606.§ (1) és (4) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy a fentebb írtakat (vagyon elleni cselekmények megnevezése, teljesítés módja, egy esetben a kártérítés összege, változott adatok) megállapította.

[60] Az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése után vele szemben elrendelt kényszerintézkedés alapján ténylegesen előzetes fogva tartásban töltött időt.

[61] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Szeged, 2026. április 1.

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.24/2026/14. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 2.B.49/2022/224. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. április 1.